

"ĀABIĀĀKY" MOJE, VZPAMATUJTE SE!

ĀšterĀ½, 27 kvĀten 2014

Myslím, Āže to bylo „pĀmed dávnými léty“, v roce 1949, kdy americká velvyslankynĀ v Itálii pouĀila v jednom svém projevu zajímavý pĀíklad. PĀíklad pomalého a postupného deptání, udeptání aĀ k smrti…Uvedla experiment, nĀmĀ hodili Āábu do dĀbánu s témĀĀ vaĀící vodou. Āába okamĀitĀ vyskoĀila. To byla první Āást. Potom ji d studené a tu pomalu zahĀívali...

Tentokrát Āába zprvu spokojenĀ plavala, potom malátnĀla, aĀ nakonec - kdyĀ voda dosáhla téĀe teploty jako p prvni experimentu - zahynula... Je to dĀsné, ale uvĀdomte si, Āže v nĀĀem podobném mnozí (mnohé) z nás Āíjí (ne tĀká-li se to Āen Āi muĀĀ, ale zĀstanu "pro dnes" u pĀíkladu Āen). NesĀetnĀ tazatelek, kdyĀ popsaly svou zoufal mne ptalo: „Co dál? Jak z toho teĀ, hned?“ Ovšem, v situaci, kdy vztah „malátní“, kdy „hyne“, je okamĀitá pomoc tĀĀká. PrĀšvih vznikal delší dobu ‐ ony se nijak nebránily tĀm zprvu „drobnostem“ a tak se stal chronickým.

ZaĀínalo to zvolna. Posbírat roztroušené prádlo, uklidit, pĀipravít snídani, do práce, vymyslet, co nakoupit, co uvaĀit, zjistit, jestli je s dĀtmi všechno v poĀádku, dohlíĀet na nĀ, prostĀ ty „všední“ dom práce. ManĀel, který pĀíjde do uklizeného, jen s úsmĀvem pronese: „Co ty vlastnĀ dĀláš celej den?“, a vĀnuje se sobĀ, svým zájmĀm. VĀtšina Āen má v sobĀ (pĀiznejme si to, kudlaneĀky) ‐ nĀkde v genech zakódovaný pĀíkaz: Āena má zástĀrku proto, aby všechno pĀikryla. Proto, kdyĀ se stane nĀ nemĀlo, radĀji mlĀí, „protoĀže se nechce hádat, chce mít doma klid“. Dny, mĀsíce, roky ‐ plynou zvolna dál. Posléze bývá po veĀerech sama, snaĀí se zapomenout, nevnímat rĀzná drobná Āi vĀtší pĀíkoĀí. Teplota vody ve dĀbánu zvolna stoupá… Rodina zapadá do stereotypu. A stereotyp, jak známo, bývá ubíjející.

Jak uĀ jsem mnohokrát opakovala: kdyĀ tĀ kdykoliv najde tam, kde „máš být“, kdyĀ jednáš stále stejnĀ, a jsi tak pĀííšernĀ pĀedvídatelná (kdyĀ tĀ zná a má jako „kredenc v kuchyni“), tak se uĀ nemá o co snaĀit, proĀ se o tebe ucházet, pĀedcházet si tĀ ‐ ano, vzpomeĀte na dn randící, dny kouzelných zaĀtĀ. On tĀ má pĀmeĀtenou, najisto ví, kde jsi, co udĀláš, co Āekneš… nechci Āíkat, Āže by vztah v „hlubokém manĀelství" mĀl být stejný, jako v zaĀtĀcích, ale vĀĀím, Āže mi rozur

Uznávám, jsou muĀí (záĀné výjimky potvrzující pravidlo), kteĀí jsou vĀrní, zodpovĀdní, stále stejnĀ milující, starostl všímaví, pozorní… a dál si ostatnĀ doplĀte podle svého pĀání, prostĀ ideální navĀdycky, nadosmrti. Ale vĀtšina lidí (ono je jedno, kdo z tĀch dvou je onou „kredencí“ a kdo tím druhým) potĀebuje pro vztah nĀjaký dĀj. Trochu nejistoty, dĀvod, proĀ se snaĀit. Uvedu pĀíklad: v zamĀstnání si také nemĀĀete dovolit „cokoliv“, musíte se urĀitým zpĀsobem chovat, ovládat ‐ nebo… Tak proĀ nemít urĀité zábrany i ve vztahu? ProĀ tím, Āže si nĀkoho vezmu, pĀestanu brát jakékoliv ohledy? PĀestanu se snaĀit nĀjak tomu druhému zalíbit? A ruku na srdce ‐ mnohokrát je to i ona „pohodlnost“ ‐ kdy si Āekneme: "paneboĀe, jsem doma, tak co bych si dĀlala násilí?" A dále ‐ kdyĀ partner dĀlá nĀco, co se mi zrovna nelíbí ‐ co bych mu to Āíkala, proĀ by nemohl… vĀdyĀ je doma... A pĀmedevším: chci mít klid, nechci se zase hádat... stereotyp zatím pĀídává na teplotĀ… KdyĀ si pak druhý dovolí i to, na co by dĀíve ani nepomyslel, je nemoĀné dne na den všechno zmĀnit. (Dovolí si ovšem jen to, co ho ty necháváš!) PĀíklad: hledá sebemenší chybiĀky, za které by tĀ seĀval, a ty hned uvaĀuješ, Āže vlastnĀ má pravdu... Āže to a to js špatnĀ… (kolikrát jste se pohádali pro nĀco, co mĀl vlastnĀ udĀlat on)?

Náprava? Poradit ti mohou rĀzné poradny, kamarádky, mnohá z nás má nejvĀtší oporu v mamince. Ale jediná opravdová pomoc, která nĀco zmĀĀe ‐ je v té kaĀdé „chudince ĀabiĀce“. Na rozdíl od té pĀvodní ĀtyĀnohé se „lidská ĀabiĀka“ mĀĀe pouĀit, zamyslet nad svým jednáním a vyvodit dĀsledky. Rozhodnout se situaci zmĀnit. Nebát se. Ne, neĀíkejte, Āže to uĀ nejde. VĀdycky a ze všeho je nĀjaké vých Jen najít odvahu, dĀslednost a víru v sebe.

- Odvahu zastat se sama sebe, pĀípadnĀ dĀtí,
- zvládnout být dĀsledná ‐ kdyĀ nĀco Āeknu, tak to dodrĀím, aby má slova nebyla jak sníh (stejnĀ lehce, jak je Āíkám, tak na nĀ zapomínám, nedodrĀím, co jsem Āekla, omlouvám svou nedĀslednost),
- vĀĀit si ‐ vĀĀit, Āže jsem plnohodnotný ĀlovĀk a pĀesvĀdĀit o tom i ostatní, nenechat se poniĀovat.

to, Āže se udeptaný pozvedne, zaĀne se chovat jako „normální ĀlovĀk“ a doĀadovat se vĀi sobĀ slušného jednání, mnohokrát právĀ to vztah zachrání. VĀĀte mi, ĀabiĀky, já vím, Āže je to nesmírnĀ tĀĀké, tĀesete hrĀzou, Āže "budete samy", ale - není všechno lepší, neĀ to vaĀmení se ve dĀbánu? Mimochod pĀevĀná, fakt pĀevĀná vĀtšina tĀch, které se tak bály, Āže uĀ si nikdy no, však více co - tak našly fajn partnera.

d@niela

P.S. Tenhle článěk byl na Kudlance u pÅ™ed deseti léty, tak moÅ¾ná někteře "stálice" si ho ještÅ› pamatují. vÅ™ím, Å›e zopakování neškodí - hlavnÅ› pro ty, které se ve svém dÅ›bánu právÅ› plácají... :-)))